

Forslag til folketingsbeslutning

om svarfrister for offentlige myndigheder m. v.

Fremsat den 8. februar 1978 af Svend Erik Hovmand (V), Anders Andersen (V), Ivar Hansen (V),
Holmberg (V), Nathalie Lind (V) og Mette Madsen (V).

Regeringen opfordres til at udarbejde regler om behandlingsterminer, svarfrister og underretningspligter for offentlige myndighe-

ders behandling af henvendelser, klager m. v. inden for visse kategorier.

Bemærkninger til forslaget

Når det offentlige kan pålægge borgeren afleveringsfrister på en række områder – f. eks. selvangivelser, ejendomsskemaer m. v. – må det også være rimeligt, at offentlige myndigheder pålægges en vis frist for behandling af visse sager.

I de allerfleste tilfælde får borgeren en rimelig behandling. Men desværre kan der nævnes mange tilfælde på, at kommuner, amter og især statslige myndigheder har været urimeligt længe om sagsbehandlingen.

Derfor ønsker forslagsstillerne gennemført krav om behandlingsfrister inden for visse områder af den offentlige sagsbehandling. Sagen er nemlig den, at når en behandling trækker ud, har det næsten altid alvorlige konsekvenser for den enkelte borger. For erhvervslivet kan en udstykningssag, der trækker i langdrag, koste store økonomiske tab. På det sociale område kan en langvarig sagsbehandling betyde alvorlige menneskelige gener osv.

Efter forslagsstillernes opfattelse bør offentlige myndigheder for almindelige sager – først og fremmest standardsagerne – pålægges en behandlingsfrist. Og hvis man i særlige tilfælde ikke kan opfylde den givne frist, må den pågældende myndighed have pligt til at underrette borgeren om, hvorfor sagen trækker ud, og hvornår svar så kan forventes.

Ordningen skal selvsagt tilrettelægges således, at det ikke bliver en sovepude for offentlige myndigheder. Hvis man blot venter med svar til dagen før fristens udløb, er det en stakket hjælp.

Samtidig ønskes ved visse kategorier af sager indført en ordning med underretningspligt under selve sagsbehandlingen. Denne vil kunne bidrage til en forenkling og hurtigere behandling i mange

tilfælde.

Som det fremgår, tager forslaget ikke sigte på at indlede en heksejagt mod offentlige myndigheder. Man ønsker kun, at borgerne får en vis sikkerhed, som den enkelte kan disponere efter. En sådan ordning vil samtidig bidrage til en forenkling og rationalisering af sagsbehandlingen mange steder. Denne serviceforbedring vil således ikke give anledning til behov for yderligere ansættelser.

I ombudsmandens beretning er nævnt en række eksempler på lange sagsbehandlinger. Men det er vel kun de færreste borgere, der går til ombudsmanden. Der kan derfor ikke være tvivl om, at der her er et alvorligt problem.

Allerede i 1973 gjorde ombudsmanden da også regeringen opmærksom herpå. Det førte til, at den udsendte en meget mild opfordring om at se på dette problem. (Statsministeriets cirkulæreskrivelse af 12. oktober 1973). Men man har indtil dato ikke gjort noget alvorligt forsøg på fra regeringens side effektivt at hindre langtrukken sagsbehandling.

Det er på denne baggrund, at nærværende forslag fremsættes.

Under folketingets forhandling den 1. december 1977 om indenrigsministerens redegørelse af 23. november 1977 om kommunalt nærdemokrati (Redegørelse nr. V) gav indenrigsminister Egon Jensen på regeringens vegne (se Folketingstidende 1977-78, forhandlingerne sp. 3000) tilsagn om at ville overveje spørgsmålet positivt, og i arbejdet med en forvaltningsprocesreform under justitsministeriet, jfr. bemærkningerne til L 29, 1976-77. 2. saml. se Folketingstidende 1976-77 (2. samling) tillæg A sp. 493, må det også være naturligt at lade disse tanker indgå.

Jeg skal på denne baggrund anbefale forslaget til tingets velvillige behandling.